

25.267.

1907
Jan.

SOLSTRÅLEN

Pris
5 öre.

SAGOSTUNDSBARNENS TIDNING

Sagostunds barn som "skådespelare".
(Text å sidan 5.)

Grådals döttrar.

Folksaga berättad av T-n.

Illustrerad av Pär Axel Olsson.

Det var en gång för mycket längesen.

Det var vinter och skinande snö över markerna. Och det var en liten prins, som sett hur vackert det var ute, och som smugit sig bort ur sin faders gamla mörka borg för att åka skidor ett slag över det glänsande vita.

— Hej, vad det gick! Så fort, så fort, — träd och buskar och kojor susade förbi i dansande fart. Långt, långt skulle han åka. Det var så roligt, så roligt, tyckte den lille prinsen, — men just då det var som allra roligast, plumsade han på en sten och ramlade och fick näsblod. Men prinsen var en duktig pojke och brydde sig inte stort om en sån småsak. Han skulle just fortsätta, då han blev varse, hur vackert blodet färgade snön. Ja, han tyckte det var så vackert, så han stod stilla en god stund och bara tittade på det. Och till sist sade han för sig själv:

— Jag skulle vilja ha en prinsessa så vacker som rött blod i snö!

Den önskan blev honom så stark, att han beslöt genast vända om till sin faders borg och rusta sig för långvägaresa efter en så skön liten prinsessa. Pappa kungen, som visste hur stygg världen var, ville inte gärna släppa sin son åstad, men hur mycket han än tiggde och bad honom låta bli, så hjälpte det inte. Den lille prinsen kunde inte glömma, hur vackert det sett ut, när det röda blodet rann över det vita, och för varje dag blev hans längtan efter prinsessan som var så skön som blod i snö allt större, så han till sist tyckte allting skulle vara glädjelöst, om han inte fann henne.

Och en vacker morgon begav han sig i väg. Han vandrade med hurtiga steg och sjöng en lustig visa. Han var så säker på att han skulle finna prinsessan. Han hade ett så glatt mod, den lille prinsen.

Han vandrade i en dag och två, och till sist blevo dagarna veckor, och veckorna månader, och han hade strövat genom hela sin faders stora rike utan att träffa på prinsessan, som han sökte. Så kom han sent en kväll till en stor skog. Den såg så mörk och hemlighetsfull ut. Underliga skuggor smögo mellan träden och det suckade så besynnerligt djupt inne. Men han kände ingen räddsla utan gick modigt på, ty han tänkte bara på sina drömmars lilla vackra prinsessa. När han så hade gått en god stund, fick han se det lysa mellan stammarna, och när han kom närmare,

såg han en gammal ful gumma, som satt och rörde i en stor svart gryta, som stod över en eld. Han gick fram till gumman och hälsade.

— Gokväll, sa' han.

— Gokväll igen, sa' hon. Varifrån kommer du och varthän ärnar du vandra.

— Jo, jag kommer från min faders borg och är ute för att söka en prinsessa, som är vacker, som rött blod i snö. Kanske du kan säga mig, var hon finns.

— Ja, svarade gumman, ska' du träffa på henne nån'stans, så ska' det vara bland Grådals döttrar — prinsessorna i Dimmornas land.

Men det är långt dit, längre än du hinner gå på många år. Men jag ska' hjälpa dig. Här har du ett rännespjut. Om du sätter dig gränslö över det, kan du fara tusen mil på en halv timme. Och då kan du väl vara framme ungefär i morgon bitti. I Dimmornas land har jag en bror, som heter Ragnibonne, hälsa på hos honom, när du kommer dit, så får du vidare besked.

Gumman gav prinsen sitt rännespjut. Han tackade och satte sig upp. Och strax bar det i väg med vinande fart, högt över trädtopparna, och om några minuter var han hundra mil från skogen.

Just i gryningen kom han till Dimmornas land. Solen gick upp strålände och skinande över allt, så att han tyckte sig aldrig ha drömt något så skönt. Vid ett stort vattenfall, som brusade och dånade och väste, så det hördes flera mil omkring, bodde Ragnibonne. Här stannade prinsen,

hälsade från Ragnibonnes syster och sade sitt ärende och bad Ragnibonne hjälpa sig. Det lovade han.

Han skulle sända ut Rägnet efter Grådals döttrar, för de voro för tillfället inte hemma, utan vandrade ute i skogen och plockade blommor och röda bär. Han sträckte ut sin hand och — på en gång började det mulna. Tunga, svarta skyar stego upp och skymde solen och övertäckte hela himlen. Och inom kort började det regna så häftigt, att det väl aldrig varit sådant regn varken förr eller senare. Men det hjälpte inte. Grådals döttrar ville inte komma. Då sade Ragnibonne: — Jag har en bror, som heter Blåsibonne. Han är mäktigare än jag. Kanske han kan locka fram prinsessorna.

Och så satte sig prinsen på nytt upp på rännespjutet och red många tusen mil igen och kom till Blåsibonne. Han bodde i en stor, väldig grotta, där Stormen låg

underst inne i mörkret, bunden i tunga fjättrar.

Och det minsta Stormen rörde på sig, dånade det i hela grottan.

Prinsen hälsade från brodern, sade sitt ärende och bad Blåsibonne hjälpa sig.

— Ja, det lovade Blåsibonne och gick in i grottan och löste Stormen och sände honom åstad för att hämta Grådals

däjlige döttrar. I ett nu blev himlen kolsvart och ett oväder bröt löst med dån och väldighet, som aldrig varken förr eller sedan. Men Grådals döttrar ville ändå inte komma.

Då sade Blåsibonne:

— Jag har en bror, som heter Vinterbonne, han är den starkaste av oss tre bröder, och kan inte han hjälpa dig, så vet jag rakt ingen råd för dig.

Och så satte sig prinsen ånyo upp på rännespjutet och red ånyo flera tusen mil och kom till Vinterbonne. Han bodde i ett vackert slott, som var byggt av is och snö och som skimrade i solen så underbart grant. Prinsen sade sitt ärende och Vinterbonne lovade sända ut Vintern efter prinsessorna. Och med ens föll det snö över allt och alla isar och sjöar fröso till den blankaste is och det blev så kallt, som det aldrig varit varken förr eller senare.

Och nu måste Grådals döttrar komma.

När Vinterbonne fått veta, att de kommit hem, visade han prinsen var deras slott låg, och sade

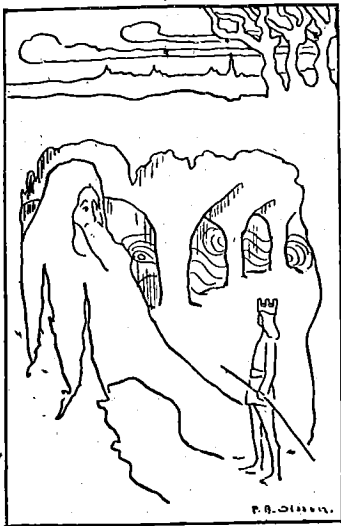
honom hur han skulle bete sig för att vinna den vackraste av dem. — När du kommer dit, sade Vinterbonne, komma de alla tre in och sätta sig i rad vid bordet. Då ska du peka på den du tycker bäst om, och i smyg fäster du en liten nål på hennes kappa.

Men så gå de ut igen, och när de sen komma in för andra gången, sätta de sig inte som förut. Men du känner igen den du förut valt på nålen och tar henne!

Ja, prinsen red till Grådals slott, som strålade av guld och silver, och klappade på porten. Vid tredje slaget gick den

upp av sig själv och prinsen trädde in. Han stod som förtrollad. Gården var belagd med vit marmor och i dess mitt steg ett springvatten högt mot himlen ur en urna av guld. Och runt om vattenkonsten växte de däjlige blomster — men alla voro de röda och vita, och prinsen tyckte nästan de voro lika vackra, som rött blod på snö. Och i träden, som skuggade gården, sjöngo små underliga fåglar och slogo de vackraste drillar. Han steg upp för den breda trappan, som ledde in i slottet, vandrade genom en rad av bländande gemak och kom till sist in i en stor sal, som var skönare och mera bländande än allt, vad han förut sett. Väggarne voro av snövit marmor och uppe vid taket brann runt om en bård av det rödaste guld. Men det vackraste härinne var ändå prinsessorna, som sutto längst uppe i salen. De voro alldeles lika och svåra att skilja åt. Alla voro de sköna som blod och snö. Men den prinsen pekade på och fäste sin nål i kappan på var kanske ändå den vackraste. Och när de varit ute och kommit in igen och bytt plats, kände prinsen den skönaste genast igen på nålen, som han fäst på hennes kappa och fick henne så till gemål.

Och härefter reste han med henne glad hem till sitt land igen och firade bröllop med henne — hon, som var vacker som rött blod i snö.

Bidrag till nästa nummer torde insändas senast 1 februari.

Litet om solen och stjärnorna.

I.

Säkert ha ni mången stjärnklar kväll betraktat och beundrat det gnistrande himlavalvet med alla dess otaliga stjärnor.

Jag vill här berätta för er lite om alla dessa stjärnor; vad människorna förr i världen trodde och det vi nu veta om dem.

Ty redan för länge, länge sedan, för många tusen år sen, sysselsatte stjärnhimlen människornas tankar. De lade snart märke till vissa stjärngrupper och särskilt klart lysande stjärnor, som de gävo särskilda namn. Detsamma ha nog också ni gjort; så t. ex. känna ni nog alla till »Karlavagnen», »Orion» m. fl. av de vackraste stjärnbilderna. Det är något väldigt trevligt att lära sig känna igen och veta namnen på alla dessa stjärnbilder och stjärnor, och därför vill jag råda er att skaffa en stjärnkarta; det är en karta, som avbildar himlen, och där stjärnbildernas namn finnas, eller allra helst bed någon, som redan kan allt detta, lära er det.

Om ni en stund betraktat himlen, ha ni säkert märkt, att det ser ut, som om stjärnorna flyttade sig. I själva verket synes hela himlavalvet med alla stjärnorna på ett dygn snurra runt kring jorden. Att solen går runt på himlen, upp i öster och ned i väster, veta ni, och likadant röra sig nu också stjärnorna. Där är likväl en skillnad. Solen står inte alla dar lika högt på himlen; om sommaren är den ju mycket högre uppe än om vintern, men så är det inte med stjärnorna. De stå alltid lika högt. Vart dygn på samma tid komma de tillbaka till samma platser, varken högre eller lägre. De tyckas sålunda sitta fästade på himlavalvet och bara följa med, då detta snurrar runt, men inte röra sig själva. De hava därför kallats *fixstjärnor*, det betyder fasta eller orörliga stjärnor. Det finns dock några stycken stjärnor, som inte tyckas sitta så där fasta, utan liksom solen självständigt röra sig på himlen. Det är *planeterna*.

Förr i världen, för många årtusenden sen, då människorna inte visste så mycket som nu, trodde de, att allting måste i verkligheten vara så, som de tyckte det såg ut, att vara. Därför tänkte de, att jorden var flat som en pannkaka, och hade över sig en stor kupa, på vilken stjärnorna voro fästade. Men vart trodde de nu, att solen tog vägen under natten? De tänkte, att han då gömde sig bakom så väldigt höga berg långt bort i norr, att de alldeles skymde bort honom för deras ögon. Och ni ska tro, att människorna på den tiden sågo på solen på helt

annat sätt än vi göra, ty de trodde inte, att solen var en död kropp, utan en levande varelse, som de tillbådo som sin gud. Honom var det allt bäst att ställa sig väl med. Därför byggde de tämpel och offrade åt honom för att göra honom vänligt stämd. Ändock kunde det hända, att han vredgades på dem, och då förbrände han deras sädesfält, så de fingo gå och hungra. Månen var också en gud, men alltid mild och vänlig och gjorde aldrig människorna något ont.

Lärda män, ty sådana ska' ni tro fanns det också på den tiden, märkte snart, att det gick bättre att förklara allting, om man antog att jorden var rund, och att även under den var en likadan kupa som ovan den. Men de nöjde sig inte med att omgiva jorden bara med en kupa utan sade, att det fanns 8 stycken sådana. På en var månen fäst, på en annan solen, så var där en kupa för var och en av de där stjärnorna, som kallades planeter. Sådana fanns det fem stycken, så det blev fem kupor. Allra längst bort var slutligen den åttonde kupan, på vilken fixstjärnorna sutto. Men nu kan ni förstå, att de där kuporna fingo vara alldeles genomskinliga. De voro gjorda av ett ämne som kallades kristall, och som var finare än det allra finaste glas. Och så läto de alla dessa kupor eller *sfärer*, som de kallades, snurra runt kring jorden, som låg alldeles orörlig i mitten. Vid den snurningen uppstod, sades det, den allra härligaste musik, som vi människor dock aldrig kunna höra, därför att vi äro så vana vid att höra den.

Under halftannat årtusende läto sig nu människorna nöja med denna konstiga lära. De hade under hela denna tid inte haft tid att tänka på om det i verkligheten var någon sanning med alla de där kuporna, som snurrade kring jorden. De hade fått något helt annat, och som de tyckte, mycket viktigare att tänka på. Man hade märkt, att under de olika årtiderna olika stjärnbilder voro uppe, och då trodde man, att det var dessa, som voro orsak till de skilda årtiderna, vilket det naturligtvis alls inte var. Men inte nog med det, utan man kom också på den märkvärdiga tanken, att stjärnorna inte bara hade inflytande på väderleken, utan också på människorna. Det var stjärnorna som bestämde allas våra levnadsöden. Huru de stodo den stund en människa föddes, var avgörande för hela hennes liv. Endast man visste stjärnornas och framför allt planeternas ställning i denna stund, skulle man kunna förutsäga alla viktiga händelser i den människans liv. Stora och viktiga händelser på jorden bebådades också av stjärnorna. De män, som sysslade med dessa ting, kallades *astrologer* eller stjärntydare. Ofta nog lyckades de rätt bra, och det såg ut, som om de verkligen kunnat förutse händelser, som sedan inträffade. Detta berodde

dock i allmänhet på att deras förutsägelser voro så dunkla, att de kunde tydas litet hur som helst. För det mesta hade de dock mindre tur. Så berättas, att astrologerna en gång hade förut sagt, att det ett visst år skulle ske något riktigt märkvärdigt här på jorden, men det underbara, som hände, lär ha varit, att det året föddes ett ovanligt stort antal kattor på ett ställe i Tyskland.

F. W.

Maja och Florio.

D. Y. G:s söndagsskolas julfest.

Studentföreningen D. Y. G:s söndagsskola i Lund avslutade höstterminen med en julfest, som frades onsdagen den 19 dec. på Folkets hus' stora sal. Omkring 800 barn deltog. Först undfånades barnen med kaffe och kakor, och sedan gick ridån upp för Topelius' sago-
spel »Perdita eller den förlorade våren», som uppfördes av några bland söndagsskolebarnen själva. De små skådespelarna skötte sig oklanderligt och visste alls inte av någon rampfeber. Efter spelets slut drogs en av de stora julgranarna fram mitt i salen, och så dansades det en stund med liv och lust, alla möjliga gamla jullekar och danser. Så pustade man ett slag, och under

tiden vandrade Prins Florio och Maja, vårens flicka, de två huvudaktörerna i sago-spelet, omkring och delade ut »Solstrålen», och framför dem gick Eko och blåste fanfarer i sin trumpet. När det var över, spelade fröken Frida Jacobsson åter upp till dans: »Höga berg och djupa dalar» — och när det så småningom började kännas i benen, att man hade dansat nog, så avslutades festen med att alla de 300 barnen och alla studenter och studentskor i breda led tågade salen runt under avsjungande av ungdomsmarschen. Och med en sådan kraft och glädje har den näppeligen sjungits förr i D. Y. G:s söndagsskola.

De bifogade fotografierna äro tagna följande förmiddag. Det ena visar alla de uppträdande i sago-spelet, och på det andra se vi Florio och Maja, prinsen och blomsterflickan.

Indiska sagor.

För många tusen år sen fanns det långt bort i Indien en kung, som hette Amarasakti. Han var visare än alla andra kungar i hela världen, men hade tre söner, som var dummare än alla andra barn. Då han nu inte begrep, hur han skulle bära sig åt för att få dem till att lära någonting, så kallade han ihop alla sina rådgivare och frågade, vad de tyckte han skulle ta sig till. Ja, rådgivarna revo sig i huvudet och föreslogo alla möjliga läroböcker, som de små prinsarne borde läsa för att bättra på sitt klena förstånd, men allesamman böckerna voro alldeles för stora och besvärliga, tyckte kungen. Då var där till sist en av rådgivarna, som talade om, att han kände en gammal vis man, som var berömd vitt omkring som den allra skickligaste lärare och som nog på kort tid skulle kunna göra prinsarna förståndiga. Kungen blev förstas glad och lät strax hämta till sig den vise, gamle mannen och lovade honom så mycket guld han ville ha, om han bara kunde göra prinsarna till förståndigt folk. Den gamle, som verkligen var en vis man, svarade: »O konung, jag säljer inte min visdom för pengar, om det också vore aldrig så många; men dina söner vill jag undervisa ändå, och om de inte inom sex månader överträffa alla andra i levnadsvishet, så må man gärna säga att jag inte duger till lärare».

Och så tog den gamle prinsarne med sig hem. Men hur tror ni han bar sig åt för att hinna lära dem så mycket bara på ett halvår? Jo, han satte ihop en bok, som var full bara av sagor och

berättelser om människor och djur. Och när prinsarne hade lärt sig hela den boken, så voro de klokare än alla andra barn ochingo komma hem till kungen igen. Men sen blev den boken så berömd, att den användes som lärobok över hela världen.

Och om ni nu vill höra några av berättelserna ur boken, så kanske ni också kunna bli lika kloka som prinsarne en gång.

Först ska ni då få höra

Om den listiga tranan, som blev biten inhjäl av kräftan.

Jo, det var en gång en trana, som bodde vid en sjö och liksom andra tranor levde av att fånga fisk och andra djur, som leva i vattnet. Men så till sist blev hon så gammal och skröplig, att hon inte länge orkade livnära sig på det vanliga viset. Då satte hon sig på stranden och började gråta, så att tårarna trillade som klara pärlor ner på marken. För se det var en illmarig gammal trana, och hon hade tänkt ut ett sätt att skaffa sig mat utan någon ansträngning. När nu fiskarna och de andra djuren i sjön ingo se henne sitta så där och hänga på huvudet och gråta, tyckte de det var synd om henne, och en kräfta började tala med henne och sa: »Kära faster, hur kommer det sig, att du inte längre bryr dig om att fånga fisk som vanligt, utan bara sitter här på stranden och gråter?» Men då tog tranan till att berätta en historia, som hon satt ihop för att lura de stackars fiskarna, och sa: »Ack, käre son, tala inte mera med mig om att fånga fisk. Jag har inte längre någon lust att äta kött. Jag har vänt mitt sinne bort från allt jordiskt, och nu tänker jag fasta, tills jag dör». Och då kräftan inte kunde låta bli att uttrycka sin förvåning över dessa självmordsplaner, fortsatte tranan sin historia: »Vid den här sjön är jag född, och här har jag vuxit upp, och alla djuren i sjön äro mina vänner och kamrater. Men nu har jag hört av en stjärntydare, att en stor torka skall komma över jorden, som skall räcka i tolv år, och alla dammar och sjöar, som inte ha tillräckligt vatten, komma att torka ut. Men jag vill inte vara med och se, hur alla de, som jag lekt med i barndomen, skola dö av brist på vatten. Därför har jag beslutat att frivilligt fasta till döds».

Då nu kräftan berättade allt detta, som tranan hade sagt, för de andra djuren, blevo de förstäs rysligt oroliga, och allesamman både fiskar och sköldpaddor och kräftor begåvo sig till tranan och frågade, om hon inte visste något sätt att rädda dem. Och den listiga tranan svarade: »Inte långt härifrån finns en annan sjö, som är så djup och stor, att den aldrig torkar ut, även om torkan skulle räcka i hundra år. Om ni nu en i sänder

vill stiga upp på min rygg, så skall jag rädda er allesamman». Då blevo fiskarna och alla de andra djuren glada och kivades bara om vem som först skulle bli buren bort till det nya hemmet. Men tranan tog en fisk i sänder på ryggen, och när hon kommit ett litet stycke från sjön, slängde hon dem på en klippa och åt upp dem. På det viset levde den illmariga tranan var dag kräsliga, tills kräftan en dag sade till henne: »Kära faster, varför bär du bort den ena efter den andra av mina kamrater, men låter mig stanna kvar? Det var ju ändå jag som först talade med dig om hela saken. Vill du verkligen låta mig förgås i den här pölen? När tranan hörde detta, tänkte hon: »Nu har jag levat så länge på fisk, så det kan ju bli lite omväxling att få smaka på kräftkött». Och så tog hon kräftan på ryggen och gav sig i väg. Men då kräftan på avstånd redan fick se högarna av fiskben på klippan, började hon ana oråd och frågade: »Är det ännu långt till sjön? Kanske du har blivit trött av att bära mig?» Men tranan, som trodde, att kräftan var ett vattendjur och liksom fiskarna var alldeles värnlös på land, bara grinade åt henne: »Vad pratar du för nånting om en sjö? Begriper du inte, att det är på det här viset, som jag skaffar mig mitt livsuppehälle? Skynda dig därför och be en bön, för nu skall du strax dö». Men det skulle tranan aldrig ha sagt, för i detsamma knep kräftan henne med sina klor om den fina, vita halsen, och inom ett ögonblick var det slut med henne. Men kräftan vände tillbaka till sjön och för sina kamrater, som undrade över hennes återkomst, berättade hon, hur de hade henne att tacka för, att de sluppo dela sina bröders ömkliga öde att på en klippa bli uppätna av den illsluga tranan.

Nästa gång skola ni få höra sagan om haven som tog död på lejonet.

Hur Tom Sawyer fick planket målat.

En amerikansk pojkhistoria av *Mark Twain*.

Det var den allra grannaste lördagsmorgon. Akaciorna i trädgårdarna stodo i blom, och den varma luften var fylld av doftet från blommorna.

Ut ur gårdporten kom Tom Sawyer med ett ämbar fullt av färg i ena handen och en långskaftad målarborste i den andra. Han stannade framför planket, som gick längs gatan, och mön-

strade det med dystra blickar. Ett plank, trettio meter i bredd och halvannan i höjd! Han började tycka, att livet var tomt och svårt att leva. Han suckade, blötte sin borste och förde den över den översta brådan, gjorde det en gång till, jämförde den obetydliga färgade strimman med den väldiga massan av ännu ofärgat plank och satte sig modfärdig på en trädstubbe. Jim, den lille negerpojken som tjänade hos tant Polly, kom ut ur porten under bocksprång, med en bleckkanna i handen och sjöng en negerladånga med full hals. Han skulle gå och hämta vatten borta vid brunnen. Detta hade alltid i Toms ögon varit ett förhatligt arbete, men nu tyckte han inte så. Han påminde sig, att man träffade sällskap vid brunnen. Vita och svarta gossar och flickor väntade alltid till deras tur kom, vilade ut, köpte och sålde leksaker sins emellan, grälade, piskade upp varandra och slogo kullerbyttor. Och han påminde sig också, att fastän brunnen endast låg ett litet stycke bakom närmaste gathörn, kom Jim aldrig tillbaka med ämbaret fullt förrän efter en timme och även då vanligtvis först sedan han blivit hämtad.

Tom sade:

— Hör på, Jim, jag ska gå och hämta vatt-net, om du vill ta' och måla en bit.

Jim skakade på huvudet och sade:

— Det går inte, herr Tom. Gamla frun har sagt till mig, att jag ska gå och hämta vatten och inte stanna på vägen och hålla skoj med de andra. Hon sa', att hon nog visste, att Tom skulle be mig stryka för honom, men jag skulle bara sköta mina egna angelägenheter, sa' hon, Tom han har varit elak och ska hållas till att göra nytta för sig i stället för att hitta på otyg, sa' hon.

— Åh, bry dig inte om vad hon har sagt, Jim. Så där pratar hon ju alltid. Ge mig kannan, — jag ska inte dröja en minut för länge. Hon kommer aldrig att få reda på det.

— Nej då, jag törs rakt inte, herr Tom. Annars så hugger mig gamla frun i nacken och vrider huvudet av mig. Ja minsann, gör hon inte det!

— *Hon!* Hon slår ju aldrig någon, — på sin höjd knackar hon en i huvudet med fingerborgsen, och vem är rädd för det? Du Jim, jag ska ge dig en marmorkula, en stilig en, alldeles vit.

Jim började vackla.

— Titta, Jim, är den inte stilig, va'?

— Åh katten, det var en präktig kula, det får jag då säga. Men jag är så fasligt rädd för gamla frun.

Men Jim var ju bara en människa, — frestelsen var för stark för honom. Han satte ifrån sig kannan och tog emot kulan. Men i nästa ögonblick flydde han med kannan allt vad han orkade, och någonting kom slamrande efter honom utför gatan. Tom strök sitt plank med stor iver, och

med en toffel i handen och segerglans i sina ögon drog sig tant Polly tillbaka in genom porten igen.

Men Toms energi varade inte länge. Han började tänka på allt roligt, som han hade tänkt ha i dag, och han blev allt mer bekymrad. Snart, tänkte han, skulle alla de pojkar komma, som hade fritt, och tänk, vad de skulle göra sig lustiga över att han måste arbeta! Usch då! Han plockade fram sina timliga ägodelar och tog dem i beskådande, — små leksaker, marmorkulor och sådant, kanbända nog för att muta någon att måla litet, men inte tillräckligt för att förvärva ens en halv timme av full frihet. Så stoppade han sina inskränkta tillgångar tillbaka i fickan och uppgav tanken på att försöka muta kamraterna.

I detta mörka och hopplösa ögonblick fick han plötsligt en ingivelse. En stor, härlig ingivelse. Han tog åter upp sin pensel och fortsatte sitt arbete med utomordentligt lugn. Strax därefter dök Ben Rogers fram vid hörnet, just den gosse, vars hån han varit mest rädd för. Ben anlände smådansande, hoppande och springande, vilket tydligt visade, att han var lätt om hjärtat och väntade sig mycken rolighet. Han åt på ett äpple och utstötte gång på gång ett långdraget, melodiskt »hallo», efterföljt av ett djupstämt »dingeldång, dingeldång»; sedan härmade han en ångbåt. När han kommit närmare, saktade han sin fart, höll ut mitt på vägen, lutade sig långt över åt styrbord och ångade sedan mot land, rakt fram emot Tom. Han var på en gång fartyg, kapten och ringklocka, och så måste han antaga, att han stod på sitt eget däck och på samma gång utdelade och utförde sina befallningar.

Efter en massa konstrika och besvärliga manövrer stoppade ångbåten på trottoaren bredvid Tom. Denne fortsatte att stryka och bekymrade sig inte det minsta om ångbåten. Ben stirrade ett ögonblick på honom och sade sedan:

— Ha, ha, ha! Här är du allt fastspikad, va'?

Intet svar. Tom beskådade sina sista penseldrag med minen hos en stor konstnär, därpå lät han penseln göra ännu en mjuk svängning och betraktade sedan sitt verk ånyo.

Ben stod nu alldeles bredvid honom. Det vattnades Tom i munnen efter äpplet, men han höll på med sitt arbete.

Ben sade:

— Hej, min gubbe, här måste du arbeta, vasa'?

— Åh, katten, är det du, Ben? Jag märkte dig rakt inte.

— Hör du, Tom, jag tänker gå och bada ett tag. Har du inte lust att komma med? Nej, naturligtvis arbetar du hellre, inte sant? Naturligtvis gör du det?

Tom tittade på honom ett ögonblick. Sedan sade han:

— Vad kallar du att arbeta?

— Jaså, kanske det där inte är något arbete?

Tom fortsatte med strykningen och svarade likgiltigt:

— Nå kör, kanske är det ett arbete, kanske inte. Allt vad jag vet är bara, att det är något, som Tom Sawyer tycker om.

— Nej, hör man bara på, du vill väl inte påstå, att du gör det gärna?

Penseln fortsatte sin vandring.

— Gör det gärna? Ja, jag kan inte begripa, varför det inte skulle roa mig. Kanske man alla dagar har utsikt att få måla ett plank?

Detta fick Ben att se saken helt annorlunda. Han upphörde att tugga på sitt äpple. Tom förde sin pensel fram och tillbaka med eleganta rörelser, drog sig ett stycke tillbaka för att se hur det tog sig ut, lade till ett streck här och där, ställde sig åter att kritisera resultatet, medan Ben uppmärksamt följde med allt vad han gjorde och blev mer och mer intresserad. Efter en liten stund sade han:

— Hör du, Tom, låt mig måla litet?

Tom överlade, var nära att säga ja, men ändrades sig.

— Nej, nej, sade han, jag tror knappast det skulle gå an, vet du, Ben. Ser du, tant Polly är så fasligt noga med det här planket, — just här vid gatan, förstår du, — men om det vore gårdsplanket, så skulle jag inte vara så kinkig, och inte hon heller. Åh, hon är rysligt noga med det här planket, det måste göras ytterst försiktigt. Jag tror, ibland tusen pojkar, ja, kanske bland två tusen finns det inte en, som kan göra det så som det bör göras.

— Åh, verkligen — säger du det? Åh, ja men var nu inte kitslig — låt mig försöka bara ett enda tag, bara helt lite! Jag skulle låta dig göra det, om jag vore du, Tom.

— Ben, jag skulle gärna tillåta dig det, jag försäkrar, men tant Polly, — ja, Jim ville göra det, han, men hon ville inte släppa honom till det. Sid, bror min, ville också, men hon ville inte låta honom göra det heller. Nu förstår du väl, hurudan klämma jag är i. Om du fick stryka planket och något hände. —

— Åh prat! Jag ska' göra det precis lika bra. Låt mig bara försöka. Hör du — jag ska' ge dig kärnhuset av mitt äpple.

— Nå ja, kör till då. Men nej, för resten, Ben, jag är rädd. —

— Du ska' få hela äpplet. Tom överlämnade penseln åt honom med tvekan i sitt anlete, men med glad brådska i sitt hjärta. Och medan för detta ångbåten gnodde och svettades i solskenet, satt konstnären, som dragit sig tillbaka från arbetet, på en tunna i skuggan tätt bredvid, mumsade på sitt äpple och ruvade över huru han flera oskyldige uppsluka månde.

Folk fattades inte. Varje ögonblick kom där nya pojkar; de kommo för att leka, men stannade för att måla. Sedan Ben tröttnat, hade Tom sålt närmaste utsikten att få övertaga arbetet till Billy Fischer för en välbehållen drake, och när även denne inte längre orkade, betalade Johnny Miller sin rättighet med en död råtta och ett segelgarn, varmed man kunde svänga den över huvudet, och så vidare, timme efter timme. Och när middagen kom, rullade sig Tom, som på morgonen varit en stackars av torvtighet hemsökt gosse, bokstavligen i rikedom. Han ägde, utom de förut uppräknade föremålen, tolv marmorkulor, ett stycke grönt buteljglas att se igenom, en träkanon, en nyckel, som inte öppnade något, ett stycke krita, en glaspropp till en karaffin, en tennsoldat, en enögd kisse, ett knivskaft, fyra bitar apelsinskal, ett förrostat fönsterbleck och mycket annat. Han hade hela tiden haft ingenting att göra och överflöd på sällskap, — men planket var överstruket med tre lager färg, det ena på det andra. Hade inte färgen tagit slut, så hade han totalt utarmat alla köpingens pojkar.

Söndagsskolan i Eskilstuna.

hade den 29 december i fjol, en synnerligen lyckad julgransfest, med dans, musik, tal, sång och utdelning av »gottpåsar». Omkring 600 barn och 200 äldre deltog och enligt brevskrivarens, Ruben Pettersson, mening hade de aldrig »haft så trevligt, som denna eftermiddag».

Tidningen SOLSTRÅLEN utgår från och med 1907 periodisk en gång i månaden. Nästa nummer utkommer den 10 februari.

För att kunna bestämma upplagens storlek torde rekvisitioner göras snarast, eller senast den 1 februari.

Tidningen, som blir åttasidig och rikt illustrerad, kostar de av sagostundsiden intresserade förningarna 5 öre pr exemplar, fritt tillsända.

Redovisning och rekvisitioner bedes avsändas under adress:

OSKAR ANDERSSON

Kommendörgatan 9, Malmö.